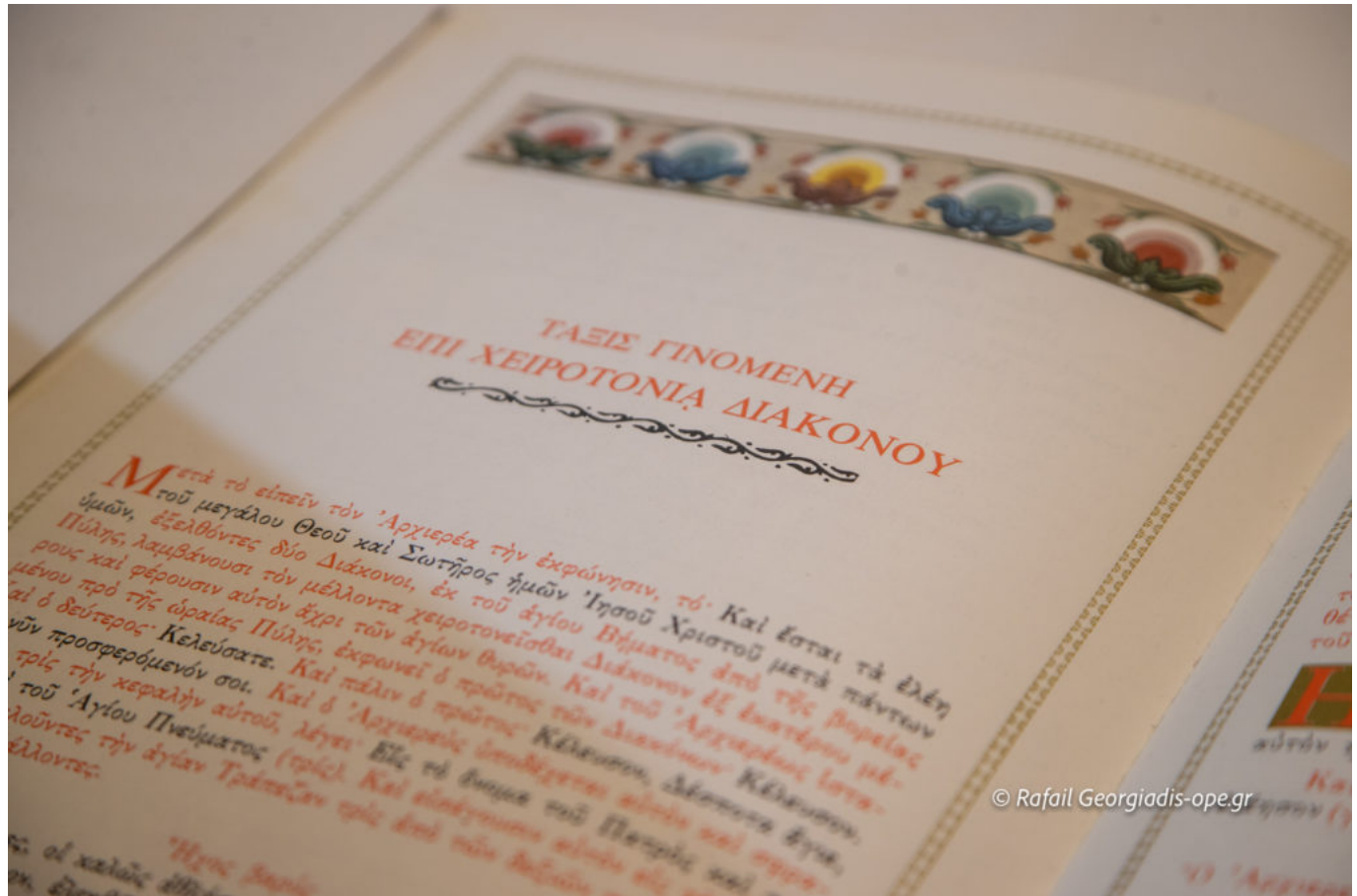

Ιερά Σύνοδος: “Να ντυθούν το αιματοβαμμένο άγιο ράσο τα παιδιά μας που το επιθυμούν” - Πρόσκληση Χριστού με τη φωνή της Εκκλησίας

[Αυτοκέφαλες Εκκλησίες](#) / [Εκκλησία της Ελλάδος](#)

Να μην φρά-ζουν τον δρό-μο στα παιδιά που θέλουν να ακολουθήσουν τον δρόμο της ιερωσύνης καλεί, μεταξύ άλλων, τους γονείς η Ιερά Σύνοδος της [Εκκλησίας της Ελλάδος](#) μέσα από την Εγκύκλιό της με αφορμή την εβδομάδα των Ιερατικών Κλήσεων στην οποία είναι αφιερωμένη η Γ' Εβδομάδα των Νηστειών. Παράλληλα, προτρέπει τα παλληκάρια που το επιθυμούν να δεχθούν την πρόσκληση που γίνεται από τον Χριστό με την φωνή της Εκκλησίας ώστε να διακονήσουν “Εκείνον, την Εκκλησία Του και τον Λαό Του” .

“Ά-ρα-γε τί ση-μαί-νει «ή-μέ-ρα ί-ε-ρα-τι-κῶν κλή-σε-ων»; Ση-μαί-νει γι-ά τὰ ὀρ-θό-δο-ξα δε-δο-μέ-να τὴν πρό-σκλη-ση νά ἐν-δυ-θοῦν, νά ἐν-δυ-θοῦ-με

κα-λύ-τε-ρα, ὅ-σοι τό ἐ-πι-θυ-μοῦ-με, ὅ-σοι κλη-θοῦ-με κι ἔ-χου-με τή λαχ-τά-ρα γι' αὐ-τό νά φο-ρέ-σου-με ΤΟ ΜΕ-ΓΑ-ΛΕΙ-Ο ΤΟΥ ΜΥ-ΣΤΗ-ΡΙ-ΟΥ ΤΗΣ Ι-Ε-ΡΩ-ΣΥ-ΝΗΣ! Νά ντυ-θοῦν τό τί-μι-ο ρά-σο τά παι-δι-ά μας πού τό ἐ-πι-θυ-μοῦν, νά πε-ρι-βλη-θοῦν τόν αἰ-μά-τι-νο μαν-δύ-α τοῦ τρί-βω-νος τῆς Ἰ-ε-ρω-σύ-νης. Τό αἰ-μα-το-βαμ-μέ-νο ἄ-γι-ο ρά-σο!", αναφέρει, μεταξύ άλλων, ἡ Εγκύκλιος τῆς Ιερᾶς Συνόδου.

“Ὁ εὐ-λο-γη-μέ-νος Λα-ός τοῦ Θε-οῦ, βλέ-πον-τας τό ἐ-πι-τρα-χή-λι-ο πού φέ-ρει ὁ Ἰ-ε-ρεύς πά-νω του, ἀ-να-γνω-ρί-ζει ὅ-τι αὐ-τό εἶ-ναι τό σύμ-βο-λο τῆς χά-ρι-τος τῆς Ἰ-ε-ρω-σύ-νης καί κυ-ρί-ως ὅ-τι εἰ-κο-νί-ζει τή Χά-ρη τήν “τε-λε-στι-κή” τοῦ Ἀ-γί-ου Πνεῦ-μα-τος, “τήν ἄ-νω-θεν κα-τερ-χο-μέ-νη”, κα-τά τόν Ἀ-γι-ο Συ-με-ών Θεσ-σα-λο-νί-κης. Ζεῖ κα-θη-με-ρι-νά μι-άν ἀ-λή-θει-α: ὁ Κλη-ρι-κός πε-ρι-βάλ-λε-ται μέ πνευ-μα-τι-κή ἐξου-σί-α, χά-ρη στή θερ-μουρ-γό πα-ρου-σί-α τοῦ Πα-ρα-κλή-του, πού γί-νε-ται τό τί-μι-ο ἄμ-φι-ό του καί με-τα-βάλ-λε-ται σέ ἄ-γι-α-σμέ-νο, χα-ρι-τω-μέ-νο καί κα-θι-ε-ρω-μέ-νο πρό-σω-πο. Τοῦ-το τό ζεῖ κυ-ρί-ως ὡς πλή-ρω-μα ὁ χει-ρο-το-νού-με-νος. Βλέ-πει γύ-ρω του τά πάν-τα νά ἀλ-λοι-ώ-νον-ται, νά παίρ-νουν πα-ρά-ξε-νη θω-ρι-ά κι ἀ-νερ-μή-νευ-τη ὄψη. Κυ-ρι-ο-λε-κτι-κά ζεῖ μι-ά με-τα-μόρ-φω-ση τήν ὧ-ρα πού ἡ Ἰ-ε-ρω-σύ-νη σκη-νώ-νει μέ-σα του καί τόν κα-θι-στᾷ «σκεῦ-ος ἐ-κλο-γῆς» (Πράξ. θ' 15), ἄ-γι-ο-πό-τη-ρο ἔ-τοι-μο νά δε-χθεῖ τόν Θεῖ-ο Μαρ-γα-ρί-τη. Στέ-κει σάν με-τέ-ω-ρο ἰ-ε-ρό ἀ-νά-με-σα στόν Θε-ό καί τόν ἄν-θρω-πο, στόν οὐ-ρα-νό καί τή γῆ, ἔτ-σι πού ἡ προ-σευ-χή του με-του-σι-ώ-νε-ται σέ προ-σευ-χή τῆς Ἐκ-κλη-σί-ας, καί συ-νά-μα ἀ-ξι-ώ-νε-ται νά κα-λεῖ τό Ἀ-γι-ο Πνεῦ-μα «ἐ-πί τά προ-κεί-με-να δῶ-ρα καί ἐ-πί πάν-τα τόν λα-όν» (Εὐ-χή τοῦ Κα-θα-γι-α-σμοῦ)”, τονίζεται σε ἄλλο σημείο.

“Γο-νεῖς εὐ-λο-γη-μέ-νοι, πα-ρα-κα-λοῦ-με ἐν ὁ-νό-μα-τι τοῦ Σταυ-ρω-θέν-τος Χρι-στοῦ, μή φρά-ζε-τε τόν δρό-μο στό βλα-στά-ρι σας πού θέ-λει νά ἀν-θί-σει δι-α-κο-νών-τας τήν Ἀ-γι-α-τρά-πε-ζα! Καί σεῖς παλ-λη-κά-ρι-α μας, πού ἔ-χε-τε τήν κλί-ση γι-ά τό ρά-σο, πα-ρα-κα-λοῦ-με δε-χθεῖ-τε τήν πρό-σκλη-ση τοῦ Χρι-στοῦ πού σᾶς γί-νε-ται μέ τή δι-κή μας φω-νή καί δι-α-κο-νῆ-στε Ἐ-κεῖ-νον, τήν Ἐκ-κλη-σί-α Του καί τόν Λαό Του!”, καταλήγει.

Αναλυτικά ἡ Εγκύκλιος “Περί Ιερατικών Κλήσεων”:

Τέ-κνα ἐν Κυ-ρίῳ ἀ-γα-πητά,

Στήν καρ-δι-ά τῆς Ἀ-γί-ας καί Με-γά-λης Τεσ-σα-ρα-κο-στῆς, τήν Κυ-ρι-α-κή τῆς Σταυ-ρο-προ-σκυ-νή-σε-ως, ἐ-θε-ώ-ρη-σαν κα-λό οἱ Ἀ-γι-οι Πα-τέ-ρες νά ὑ-ψώ-σουν κά-τω ἀ-πό τούς τρούλ-λους τῶν παν-σέ-πτων Να-ῶν γι-ά προ-σκύ-νη-ση τό «τρό-παι-ο κα-τά τοῦ θα-νά-του», τό «ζω-ο-μύ-ρι-στο ξύ-λο» τοῦ Τι-μί-ου Σταυ-ροῦ τοῦ Κυ-ρί-ου μας. Ἐπέ-λε-ξαν τό ση-μεῖ-ο, τό σύμ-βο-λο καί συμ-βό-λαι-ο τῆς ἀ-γά-πης, τῆς ζω-ῆς καί τῆς κα-ταλ-λα-γῆς, δη-λα-δή τῆς συμ-φι-λι-ώ-σε-ως μέ τόν Θε-ό, γι-ά στή-ριγ-μα καί πα-ρα-μυ-θί-α ὅ-σων γύ-ρε-ψαν ἐ-λεύ-θε-ρα νά πο-ρευ-τοῦν στό στά-δι-ο τῶν ἀ-ρε-τῶν γι-ά ν' ἀ-πο-λαύ-σουν ὡς μέ-λι γλυ-κύ-τα-το

τίς ἄ-πει-ρες δω-ρε-ές πού ξε-πη-δοῦν ἄ-π' τή Σταυ-ρω-μέ-νη Θε-α-γά-πη.

Ὁ ζω-ο-ποι-ός Σταυ-ρός προ-βάλ-λε-ται σάν ἡ μο-να-δι-κή ἀπάντη-ση στήν προ-αι-ώ-νι-α ἄ-να-ζή-τη-ση τοῦ ἀν-θρώ-που γι-ά ζω-ή καί ἀθα-να-σί-α· σάν τό ἀ-κέ-νω-το ἄ-γι-ο-πό-τη-ρο τῆς ἐ-λευ-θε-ρί-ας, πού ὁ Θε-ός ἔ-στη-σε ἄ-νά-με-σά μας καί “ἐ-πλή-ρω-σε” μέ τό μα-κά-ρι-ο αἶ-μα Του. Ἐ-κεῖ-νος «πέ-θα-νε, γι-ά νά ζή-σου-με ἐ-μεῖς», κα-τά τόν Θε-ο-λό-γο Γρη-γό-ρι-ο, καί γύ-ρε-ψε ἀ-πό -'μᾶς ἀ-πλά, ἀλ-λά μέ ὑ-πα-κο-ή στό ἅγι-ο θέ-λη-μά Του, νά γευ-ό-μα-στε ἐ-κού-σι-α τή χα-ρά τῆς ἐ-λευ-θε-ρί-ας, κι ἄς πλη-γώ-νε-ται Ἐ-κεῖ-νος ὡς Θε-ός κι ἄς κρα-τά-ει παν-το-τι-νά τά ἄ-χραν-τα χέ-ρι-α Του ἀ-πλω-μέ-να στόν Σταυ-ρό καί ἄς ἔχει τήν πλευ-ρά τρυ-πη-μέ-νη γι-ά ν' ἄ-να-βλύ-σει τό νε-ρό τοῦ Βα-πτί-σμα-τος καί τό αἶ-μα τῆς Εὐ-χα-ρι-στί-ας, ἡ κοι-νω-νί-α δη-λα-δή καί ἡ ὑ-πό-στα-ση τῆς ἀν-θρώ-πι-νης ἐ-λευ-θε-ρί-ας.

Ὁ Χρι-στι-α-νι-σμός εἶ-ναι ἡ πί-στη τοῦ Σταυ-ροῦ: προ-σκυ-νοῦ-με τό “φυ-τό τῆς Ἀ-να-στά-σε-ως”, τό “ξύ-λο τῆς αἰ-ώ-νι-ας ζω-ῆς” σάν δυ-να-τό-τη-τα με-το-χῆς μας στήν ἄ-να-στη-μέ-νη φύ-ση τοῦ Θε-αν-θρώ-που· χαι-ρε-τί-ζου-με τόν κρου-νό τῆς ζω-ῆς πού ξε-πε-τάχ-τη-κε ἀ-π' τόν Τά-φο Του, σάν ἀ-πό νυ-φι-ά-τι-κη πα-στά-δα ἄ-να-και-νι-σμέ-νη. Γι' αὐ-τό τό ἀ-κα-τα-μά-χη-το τεῖ-χος καί ἄ-γι-ο ὄ-πλο τῶν ὁρ-θο-δό-ξων, ὁ ἄ-γι-ος Ἐ-φραίμ ὁ Σύ-ρος θά πεῖ: «Ὁ Σταυ-ρός εἶ-ναι πού στά-θη-κε μέ-σα στήν οἰ-κου-μέ-νη, πού φυ-τεύ-τη-κε στόν τό-πο τοῦ Κρα-νί-ου κι ἀ-μέ-σως βλά-στη-σε τό κλη-μα τῆς ζω-ῆς». Κι ἡ Ἐκ-κλη-σί-α στόν Σταυ-ρω-θέν-τα Κύ-ρι-ό της θά ψά-λει τή Μεγάλη Πέμ-πτη: «Σταυ-ρώ-θη-κες γι-ά χά-ρη μου, γι-ά νά μοῦ προ-σφέ-ρεις τήν ἄ-φε-ση· κεν-τή-θη-κες στήν πλευ-ρά Σου γι-ά ν' ἄ-να-βλύ-σεις γι-ά μέ-να τούς κρου-νοὺς τῆς ζω-ῆς· στά καρ-φι-ά καρ-φώ-θη-κες, ὥ-στε βλέ-πον-τας τό μέ-γε-θος τῶν πα-θη-μά-των Σου νά μπο-ρῶ νά κρά-ζω σέ Σέ-να, ζω-ο-δό-τα Χρι-στέ, βε-βαι-ώ-νον-τας τό ὕ-ψος τῆς δυ-νά-με-ώς Σου: δο-ξα-σμέ-νος νά 'ναι ὁ Σταυ-ρός Σου Σω-τή-ρα μου καί τό Πά-θος Σου» (Ἀ-κο-λου-θί-α τῶν Πα-θῶν, Μα-κα-ρι-σμοί).

Τοῦ-το τό Τί-μι-ο Ξύ-λο, ὅ-μως, πού σή-με-ρα προ-βάλ-λε-ται σέ προ-σκύ-νη-ση καί στη-ριγ-μό “πά-σης πνο-ῆς”, κά-ποι-α χέ-ρι-α τρε-μά-με-να Τό κρα-τοῦν. Κά-ποι-α χέ-ρι-α Τό θυ-μι-ά-ζουν, Τό χαι-ρε-τοῦν, εὐ-λο-γοῦν μέ Αὐ-τό τόν Λα-ό τοῦ Θε-οῦ καί σφρα-γί-ζουν τά Τί-μι-α Δῶ-ρα! Τά χέ-ρι-α τοῦ Κλη-ρι-κοῦ! Τοῦ Ἐ-πι-σκό-που, τοῦ Πρε-σβυ-τέ-ρου, τοῦ Δι-α-κό-νου. Γι' αὐ-τό σο-φά ἡ Ἐκ-κλη-σί-α μας τήν ἡ-μέ-ρα τή με-γά-λη, τή ση-με-ρι-νή, τῆς Σταυ-ρο-προ-σκυ-νή-σε-ως τήν ἀ-φι-ε-ρώ-νει στίς ἰ-ε-ρα-τι-κές κλή-σεις.

Ἄ-ρα-γε τί ση-μαί-νει «ἡ-μέ-ρα ἰ-ε-ρα-τι-κῶν κλή-σε-ων»; Ση-μαί-νει γι-ά τά ὁρ-θό-δο-ξα δε-δο-μέ-να τήν πρό-σκλη-ση νά ἐν-δυ-θοῦν, νά ἐν-δυ-θοῦ-με κα-λύ-τε-ρα, ὅ-σοι τό ἐ-πι-θυ-μοῦ-με, ὅ-σοι κλη-θοῦ-με κι ἔ-χου-με τή λαχ-τά-ρα γι' αὐ-τό νά φο-ρέ-σου-με ΤΟ ΜΕ-ΓΑ-ΛΕΙ-Ο ΤΟΥ ΜΥ-ΣΤΗ-ΡΙ-ΟΥ ΤΗΣ Ι-Ε-ΡΩ-ΣΥ-ΝΗΣ! Νά ντυ-θοῦν τό τί-μι-ο ρά-σο τά παι-δι-ά μας πού τό ἐ-πι-θυ-μοῦν, νά πε-ρι-βλη-θοῦν

τόν αἰ-μά-τι-νο μαν-δύ-α τοῦ τρί-βω-νος τῆς Ἰ-ε-ρω-σύ-νης. Τό αἰ-μα-το-βαμ-μέ-νο ἄ-γι-ο ρά-σο!

Μέ τόν Σταυ-ρό Του τόν πάν-σε-πτο στό χέ-ρι στέ-κει τού-τη τή λαμ-πρή ἡ-μέ-ρα, μά καί κά-θε ἡ-μέ-ρα καί ὥ-ρα, ὁ Κύ-ρι-ος μπρο-στά ἅ-π' τά βη-μό-θυ-ρα κά-θε ψυ-χῆς καί μέ Αὐ-τόν κρού-ει καί ἐλ-πί-ζει νά Τοῦ ἀ-νοί-ξει γι-ά νά γυ-ρέ-ψει νά ἐν-δυ-θεῖ κά-ποι-ο ἄ-ξι-ο παι-δί Του τήν ἀ-γί-α Ἰ-ε-ρω-σύ-νη· καί ἀ-πό τήν κα-τά σάρ-κα φύ-τρα του, τούς γο-νεῖς του, νά ἔλ-θουν ἀ-ρω-γοί σ' αὐ-τή του τήν κλή-ση, σ' αὐ-τό του τόν ἐν-δό-μυ-χο ὁ-λό-θυ-μο πό-θο, καί νά μή στα-θοῦν ἐμ-πό-δι-ο καί φραγ-μός στήν κλή-ση τοῦ Οὐ-ρα-νοῦ! Ἡ Ἰ-ε-ρω-σύ-νη εἶ-ναι χά-ρη, εἶ-ναι ἄ-γι-ο-πνευ-μα-τι-κή δω-ρε-ά, εἶ-ναι ἄ-γι-ο-τρι-α-δι-κός τό-κος καί μα-κά-ρι-ο τό σπί-τι πού γί-νε-ται ΘΡΟ-ΝΟΣ γι-ά νά κα-τα-σκη-νώ-σει τό-σος πλοῦ-τος καί ΜΗ-ΤΡΑ γι-ά νά φι-λο-ξε-νή-σει τό με-γα-λεῖ-ο της. Ὁ Ἰ-δι-ος ὁ Κύ-ρι-ος τό εἶ-πε στούς Μα-θη-τές Του: «Δέν μέ ἐ-ξε-λέ-ξα-τε ἐ-σεῖς, ἀλ-λά ἐ-γώ σᾶς ἐ-ξέ-λε-ξα καί σᾶς ἐγ-κα-τέ-στη-σα στό ὑ-ψη-λό ἔρ-γο σας .-.». (Ἰ-ω-άν. ι-ε´ 16). Ὁ Ἐπί-σκο-πος, ὅ-ταν χει-ρο-το-νεῖ τόν Δι-ά-κο-νο, τό κα-θι-στᾶ σα-φές λέ-γον-τας: «-... ἡ Χά-ρη προ-σφέ-ρε-ται στούς ἀ-ξί-ους Σου Κύ-ρι-ε, ὅ-χι μέ τήν ἐ-πί-θε-ση τῶν χει-ρῶν μας, ἀλ-λά μέ τήν πα-ρου-σί-α τοῦ πλού-σι-ου ἐ-λέ-ους Σου .-.». Ἡ ἐ-πί-θε-ση τῶν χει-ρῶν εἶ-ναι, βε-βαί-ως, ὅ-λως ἀ-πα-ραί-τη-τη, ἀλ-λά γι-ά νά με-τα-δώ-σει τά χα-ρί-σμα-τα πού προ-έρ-χον-ται ἀ-πό τή Θεί-α Πη-γή, ἀπό τήν πα-ρου-σί-α τοῦ μό-νου Ἀρ-χι-ε-ρέ-ως, τοῦ Χρι-στοῦ μας, τήν αὐ-τόρ-ρι-ζα τῆς Χά-ρι-τος!

Ὁ εὐ-λο-γη-μέ-νος Λα-ός τοῦ Θε-οῦ, βλέ-πον-τας τό ἐ-πι-τρα-χή-λι-ο πού φέ-ρει ὁ Ἰ-ε-ρεύς πά-νω του, ἀ-να-γνω-ρί-ζει ὅ-τι αὐ-τό εἶ-ναι τό σύμ-βο-λο τῆς χά-ρι-τος τῆς Ἰ-ε-ρω-σύ-νης καί κυ-ρί-ως ὅ-τι εἰ-κο-νί-ζει τή Χά-ρη τήν “τε-λε-στι-κή” τοῦ Ἀ-γί-ου Πνεῦ-μα-τος, “τήν ἄ-νω-θεν κα-τερ-χο-μέ-νη”, κα-τά τόν Ἄ-γι-ο Συ-με-ών Θεσ-σα-λο-νί-κης. Ζεῖ κα-θη-με-ρι-νά μι-άν ἀ-λή-θει-α: ὁ Κλη-ρι-κός πε-ρι-βάλ-λε-ται μέ πνευ-μα-τι-κή ἐξου-σί-α, χά-ρη στή θερ-μουρ-γό πα-ρου-σί-α τοῦ Πα-ρα-κλή-του, πού γί-νε-ται τό τί-μι-ο ἄμ-φι-ό του καί με-τα-βάλ-λε-ται σέ ἄ-γι-α-σμέ-νο, χα-ρι-τω-μέ-νο καί κα-θι-ε-ρω-μέ-νο πρό-σω-πο. Τοῦ-το τό ζεῖ κυ-ρί-ως ὡς πλή-ρω-μα ὁ χει-ρο-το-νού-με-νος. Βλέ-πει γύ-ρω του τά πάν-τα νά ἀλ-λοι-ώ-νον-ται, νά παίρ-νουν πα-ρά-ξε-νη θω-ρι-ά κι ἀ-νερ-μή-νευ-τη ὄψη. Κυ-ρι-ο-λε-κτι-κά ζεῖ μι-ά με-τα-μόρ-φω-ση τήν ὥ-ρα πού ἡ Ἰ-ε-ρω-σύ-νη σκη-νώ-νει μέ-σα του καί τόν κα-θι-στᾶ «σκεῦ-ος ἐ-κλο-γῆς» (Πράξ. θ´ 15), ἄ-γι-ο-πό-τη-ρο ἔ-τοι-μο νά δε-χθεῖ τόν Θεῖ-ο Μαρ-γα-ρί-τη. Στέ-κει σάν με-τέ-ω-ρο ἰ-ε-ρό ἀ-νά-με-σα στόν Θε-ό καί τόν ἄν-θρω-πο, στόν οὐ-ρα-νό καί τή γῆ, ἔτ-σι πού ἡ προ-σευ-χή του με-του-σι-ώ-νε-ται σέ προ-σευ-χή τῆς Ἐκ-κλη-σί-ας, καί συ-νά-μα ἀ-ξι-ώ-νε-ται νά κα-λεῖ τό Ἄ-γι-ο Πνεῦ-μα «ἐ-πί τά προ-κεί-με-να δῶ-ρα καί ἐ-πί πάν-τα τόν λα-όν» (Εὐ-χή τοῦ Κα-θα-γι-α-σμοῦ). Ἀ-ξι-ώ-νε-ται μπρο-στά στό ἄ-γι-ο Θυ-σι-α-στή-ρι-ο νά εἶ-ναι ἡ “ζων-τα-νή εἰ-κό-να τοῦ Χρι-στοῦ”, κα-τά τόν ἄ-γι-ο Μά-ξι-μο τόν Ὁ-μο-λο-γη-τή, ἀ-φοῦ «ὁ ἰ-ε-ρεύς στέ-κε-ται καί ἐκ-πλη-ρώ-νει τό ἔρ-γο τοῦ Χρι-στοῦ .-. λέ-γον-τας ἐ-κεῖ-να πού ὁ Χρι-στός εἶ-πε στόν Μυ-στι-κό

Δεῖ-πνο», κα-θώς μᾶς βε-βαι-ώ-νει ὁ ἰ-ε-ρός Χρυ-σό-στο-μος.

Ὁ Ἄ-γι-ος Γρη-γό-ρι-ος ὁ Θε-ο-λό-γος δι-η-γεῖ-ται γι-ά τόν Παυ-λί-νο, Ἐ-πί-σκο-πο Νό-λης, τόν ξα-κου-στό γι-ά τήν ἀ-γά-πη πού μοί-ρα-ζε, τό ἐ-ξῆς πε-ρι-στα-τι-κό: Κά-πο-τε, ἐ-πει-δή δέν εἶ-χε πι-ά νά δώ-σει τί-πο-τε, πού-λη-σε τόν ἐ-αυ-τό του ὡς δοῦ-λο, γι-ά νά ἐ-λευ-θε-ρώ-σει τόν γι-ό μι-ᾶς φτω-χῆς χή-ρας πού πι-ά-στη-κε αἰχ-μά-λω-τος. Ἐ-μει-νε, λοι-πόν, ὁ Παυ-λί-νος δοῦ-λος κι ἐρ-γά-στη-κε σ' ἕ-να πε-ρι-βό-λι, ὡ-σπου ὁ κύ-ρι-ός του ἀ-να-κά-λυ-ψε ποι-ός ἦ-ταν καί τόν ἄ-φη-σε ἐ-λεύ-θε-ρο!

Τέ-κνα ἐν Κυ-ρί-ω ἀ-γα-πη-τά,

Ὁ Χρι-στός, ὁ Θε-ός μας, ἔ-λα-βε μορ-φή δού-λου κι ἔ-γι-νε ὁ-μοι-ος μέ μᾶς τούς ἀν-θρώ-πους καί φα-νε-ρώ-θη-κε σάν ἀν-θρω-πος, ἄν καί ἦ-ταν συγ-χρό-νως τέ-λει-ος Θε-ός. Μά δέν ἀρ-κέ-στη-κε μό-νο σ' αὐ-τό, ἀλ-λά ἔ-φθα-σε μέ-χρι τοῦ ση-μεί-ου νά πα-ρα-δώ-σει τόν ἐ-αυ-τό Του στόν Σταυ-ρό γι-ά νά μοι-ρά-σει ζω-ή κι ἀ-νά-στα-ση.

Μά καί ὁ κλη-ρι-κός, στήν κα-θ' ἡ-μᾶς Ρω-μη-ο-σύ-νη, δέν ἀρ-κέ-στη-κε μό-νο στό νά δο-ξο-λο-γεῖ τόν Ἀ-γι-ο-τρι-α-δι-κό Θε-ό καί νά δι-δά-σκει τά “δι-και-ώ-μα-τά” Του, ἀλ-λά ἔ-φθα-σε, ὅ-ταν τό ἀ-παί-τη-σαν οἱ και-ροί, νά δι-α-κο-νή-σει καί τόν Λα-ό, γι-νό-με-νος σφά-γι-ο ἰ-ε-ρό, πο-τί-ζον-τας τό ρά-σο του μέ δά-κρυ-α καί αἷ-μα, τό-σο δι-κά του, ὅ-σο καί τοῦ φι-λό-χρι-στου Λα-οῦ μας! Αὐ-τός ὁ Λα-ός μᾶς θέ-λει ἄ-ξι-ους νά “νο-στι-μί-ζου-με” τόν κό-σμο, νά “φω-τί-ζου-με” τόν κό-σμο, ὅ-πως ὁ Κύ-ρι-ος μᾶς τό ζή-τη-σε, πα-ραλ-λη-λί-ζον-τας τούς Μα-θη-τές Του μέ τό «ἄ-λας τῆς γῆς» καί τό «φῶς τοῦ κό-σμου» (Ματθ. ε' 13-14)! Τί θά ἦ-ταν αὐ-τός ὁ κό-σμος χω-ρίς νο-στι-μι-ά καί φῶς; Σκου-πί-δι θά ἦ-ταν καί σκο-τά-δι!

Γο-νεῖς εὐ-λο-γη-μέ-νοι, πα-ρα-κα-λοῦ-με ἐν ὁ-νό-μα-τι τοῦ Σταυ-ρω-θέν-τος Χρι-στοῦ, μή φρά-ζε-τε τόν δρό-μο στό βλα-στά-ρι σας πού θέ-λει νά ἀν-θί-σει δι-α-κο-νών-τας τήν Ἀ-γι-α-τρά-πε-ζα!

Καί σεῖς παλ-λη-κά-ρι-α μας, πού ἔ-χε-τε τήν κλί-ση γι-ά τό ρά-σο, πα-ρα-κα-λοῦ-με δε-χθεῖ-τε τήν πρό-σκλη-ση τοῦ Χρι-στοῦ πού σᾶς γί-νε-ται μέ τή δι-κή μας φω-νή καί δι-α-κο-νή-στε Ἐ-κεῖ-νον, τήν Ἐκ-κλη-σί-α Του καί τόν Λαό Του!

Καλό κι εὐλόγημένο τό ὑπόλοιπο τῆς Ἀγίας καί Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς!

† Ὁ Ἀθηνῶν Ι Ε Ρ Ω Ν Υ Μ Ο Σ, Πρόεδρος

† Ὁ Καρυστίας καί Σκύρου Σεραφεῖμ

† Ὁ Μονεμβασίας καί Σπάρτης Εὐστάθιος

† Ὁ Νικαίας Ἀλέξιος

† Ὁ Νικοπόλεως καί Πρεβέζης Χρυσόστομος

† Ὁ Ἰερισσοῦ, Ἀγίου Ὄρους καί Ἀρδαμερίου Θεόκλητος

† Ὁ Μαρωνείας καί Κομοτηνῆς Παντελεήμων

† Ὁ Κίτρους καί Κατερίνης Γεώργιος

† Ὁ Ἰωαννίνων Μάξιμος

† Ὁ Ἐλασσῶνος Χαρίτων

† Ὁ Θήρας, Ἀμοργοῦ καί Νήσων Ἀμφιλόχιος

† Ὁ Γόρτυνος καί Μεγαλοπόλεως Νικηφόρος

† Ὁ Αἰτωλίας καί Ἀκαρνανίας Δαμασκηνός

Ὁ Ἀρχιγραμματεὺς

Ἀρχιμ. Ἰωάννης Καραμούζης

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ

**Η ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ
ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ**

Δ/νσις: Ἰωάννου Γενναδίου 14 - 115 21, Ἀθήναι
Τηλ. 210-7272.204, Fax 210-7272.210, e-mail: ecclesia.protocol@gmail.com

Πρωτ. 772

Αριθ.

Αθήνησι τῇ 11ῃ Μαρτίου 2024

Διεκπ. 576

Β Γ Κ Υ Κ Λ Ι Ο Σ 3087

Πρὸς

τὸ Χριστεπώνυμο Πλήρωμα
τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος

Θέμα: «Περὶ τῶν Ἱερατικῶν Κλήσεων»

Τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά,

Στὴν καρδιά τῆς Ἀγίας καὶ Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς, τὴν Κυριακὴ τῆς Σταυροπροσκυνήσεως, ἐθεώρησαν καλὸ οἱ Ἅγιοι Πατέρες νὰ ὑψώσουν κάτω ἀπὸ τοὺς τροῦλλους τῶν πανσέπτων Ναῶν γιὰ προσκύνηση τὸ «τρόπαιο κατὰ τοῦ θανάτου», τὸ «ζωομύριστο ξύλο» τοῦ Τιμίου Σταυροῦ τοῦ Κυρίου μας. Ἐπέλεξαν τὸ σημεῖο, τὸ σύμβολο καὶ συμβόλαιο τῆς ἀγάπης, τῆς ζωῆς καὶ τῆς καταλλαγῆς, δηλαδὴ τῆς συμφιλίωσης μὲ τὸν Θεό, γιὰ στήριγμα καὶ παραμυθία ὧσων γύριζαν ἐλεύθερα νὰ πορευτοῦν στὸ στάδιο τῶν ἀρετῶν γιὰ ν' ἀπολαύσουν ὡς μέλι γλυκύτατο τίς ἀπειρες δωρεές ποὺ ξεπηδοῦν ἀπ' τὴ Σταυρωμένη Θεαγάπη.

Ὁ ζωοποιὸς Σταυρὸς προβάλλεται σὰν ἡ μοναδικὴ ἀπάντηση στὴν προαιώνια ἀναζήτησι τοῦ ἀνθρώπου γιὰ ζωὴ καὶ ἀθανασία· σὰν τὸ ἀκένωτο ἁγιοπότηρο τῆς ἐλευθερίας, ποὺ ὁ Θεὸς ἔστησε ἀνάμεσά μας καὶ "ἐπλήρωσε" μὲ τὸ μακάριο αἷμα Του. Ἐκεῖνος «πέθανε, γιὰ νὰ ζήσουμε ἐμεῖς», κατὰ τὸν Θεολόγο Γρηγόριο, καὶ γύριψε ἀπὸ μᾶς ἀπλά, ἀλλὰ μὲ ὑπακοή

στό ἅγιο θέλημά Του, νά γευόμαστε ἐκούσια τή χαρά τῆς ἐλευθερίας, κι ἄς πληγώνεται Ἐκεῖνος ὡς Θεός κι ἄς κρατάει παντοτινά τὰ ἀχραντά χέρια Του ἀπλωμένα στόν Σταυρό καί ἄς ἔχει τήν πλευρά τρυπημένη γιά ν' ἀναβλύσει τό νερό τοῦ Βαπτίσματος καί τό αἷμα τῆς Εὐχαριστίας, ἡ κοινωνία δηλαδή καί ἡ ὑπόσταση τῆς ἀνθρώπινης ἐλευθερίας.

Ὁ Χριστιανισμός εἶναι ἡ πίστις τοῦ Σταυροῦ: προσκυνούμε τό "φυτό τῆς Ἀναστάσεως", τό "ξύλο τῆς αἰώνιας ζωῆς" σάν δυνατότητα μετοχῆς μας στήν ἀναστημένη φύση τοῦ Θεανθρώπου· χαιρετίζουμε τόν κρουνοῦ τῆς ζωῆς πού ξεπετάχτηκε ἀπ' τόν Τάφο Του, σάν ἀπό νυφιάτικη παστάδα ἀνακαινισμένη. Γι' αὐτό τό ἀκαταμάχητο τεῖχος καί ἅγιο ὄπλο τῶν ὀρθοδόξων, ὁ ἅγιος Ἐφραίμ ὁ Σύρος θά πει: «Ὁ Σταυρός εἶναι πού στάθηκε μέσα στήν οἰκουμένη, πού φυτεύτηκε στόν τόπο τοῦ Κρανίου κι ἀμέσως βλάστησε τό κλῆμα τῆς ζωῆς». Κι ἡ Ἐκκλησία στόν Σταυρωθέντα Κύριό της θά ψάλλει τῇ Μεγάλῃ Πέμπτῃ: «Σταυρώθηκες γιά χάρι μου, γιά νά μοῦ προσφέρεις τήν ἄφεση· κεντήθηκες στήν πλευρά Σου γιά ν' ἀναβλύσεις γιά μένα τοὺς κρουνοὺς τῆς ζωῆς· στά καρφιά καρφώθηκες, ὥστε βλέποντας τό μέγεθος τῶν παθημάτων Σου νά μπορῶ νά κράζω σέ Σένα, ζωοδότα Χριστέ, βεβαιώνοντας τό ὕψος τῆς δυνάμεώς Σου: δοξασμένος νά 'ναι ὁ Σταυρός Σου Σωτήρα μου καί τό Πάθος Σου» (Ἀκολουθία τῶν Παθῶν, Μακαρισμοί).

Τοῦτο τό τίμιο ξύλο, ὅμως, πού σήμερα προβάλλεται σέ προσκύνηση καί στηριγμό "πάσης πνοῆς", κάποια χέρια τρεμάμενα Τό κρατοῦν. Κάποια χέρια Τό θυμιάζουν, Τό χαιρετοῦν, εὐλογοῦν μέ Αὐτό τόν Λαό τοῦ Θεοῦ καί σφραγίζουν τὰ τίμια Δώρα! Τά χέρια τοῦ Κληρικοῦ! Τοῦ Ἐπισκόπου, τοῦ Πρεσβυτέρου, τοῦ Διακόνου. Γι' αὐτό σοφά ἡ Ἐκκλησία μας τήν ἡμέρα τῇ μεγάλῃ, τῇ σημερινῇ, τῆς Σταυροπροσκυνήσεως τήν ἀφιερώνει στίς ἱερατικές κλήσεις.

Ἀραγε τί σημαίνει «ἡμέρα ἱερατικῶν κλήσεων»; Σημαίνει γιά τὰ ὀρθόδοξα δεδομένα τήν πρόσκληση νά ἐνδυθoῦν, νά ἐνδυθoῦμε καλύτερα, ὅσοι τό ἐπιθυμοῦμε, ὅσοι κληθoῦμε κι ἔχουμε τή λαχτάρα γι' αὐτό νά φορέσουμε ΤΟ ΜΕΓΑΛΕΙΟ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ ΤΗΣ ΙΕΡΩΣΤΥΝΗΣ! Νά ντυθoῦν τό τίμιο ράσο τὰ παι-

διά μας πού τό επιθυμοῦν, νά περιβληθοῦν τόν αἱμάτινο μανδύα τοῦ τριβῶνος τῆς Ἱερωσύνης. Τό αἱματοβαμμένο ἅγιο ράσο!

Μέ τόν Σταυρό Του τόν πάνσεπτο στό χέρι στέκει τούτη τή λαμπρή ἡμέρα, μά καί κάθε ἡμέρα καί ὥρα, ὁ Κύριος μπροστά ἀπ' τὰ βημόθυρα κάθε ψυχῆς καί μέ Αὐτόν κρούει καί ἐλπίζει νά Τοῦ ἀνοίξει γιά νά γυρέψει νά ἐνδυθεῖ κάποιον ἄξιο παιδί Του τήν ἁγία Ἱερωσύνη· καί ἀπό τήν κατά σάρκα φύτρα του, τούς γονεῖς του, νά ἔλθουν ἀρωγοί σ' αὐτή του τήν κλήση, σ' αὐτό του τόν ἐνδόμυχο ὁλόθυμο πόθο, καί νά μὴ σταθοῦν ἐμπόδιο καί φραγμός στήν κλήση τοῦ Οὐρανοῦ! Ἡ Ἱερωσύνη εἶναι χάρη, εἶναι ἀγιοπνευματική δωρεά, εἶναι ἀγιοτριαδικός τόκος καί μακάριο τό σπίτι πού γίνεται ΘΡΟΝΟΣ γιά νά κατασκηνώσει τόσος πλοῦτος καί ΜΗΤΡΑ γιά νά φιλοξενήσει τό μεγαλεῖο της. Ὁ Ἰδιος ὁ Κύριος τό εἶπε στοὺς Μαθητές Του: «Δέν μέ ἐξελέξατε ἐσεῖς, ἀλλά ἐγώ σᾶς ἐξελέξα καί σᾶς ἐγκατέστησα στό ὕψιλό ἐργο σας ...» (Ἰωάν. ιε' 16). Ὁ Ἐπίσκοπος, ὅταν χειροτονεῖ τόν Διάκονο, τό καθιστᾷ σαφές λέγοντας: «... ἡ Χάρη προσφέρεται στοὺς ἀξίους Σου Κύριε, ὄχι μέ τήν ἐπίθεση τῶν χειρῶν μας, ἀλλά μέ τήν παρουσία τοῦ πλούσιου ἐλέους Σου ...». Ἡ ἐπίθεση τῶν χειρῶν εἶναι, βεβαίως, ὅπως ἀπαραίτητη, ἀλλά γιά νά μεταδώσει τὰ χαρίσματα πού προέρχονται ἀπό τή Θεία Πηγὴ, ἀπό τήν παρουσία τοῦ μόνου Ἀρχιερέως, τοῦ Χριστοῦ μας, τήν αὐτόχριζα τῆς Χάριτος!

Ὁ εὐλογημένος Λαός τοῦ Θεοῦ, βλέποντας τό ἐπιτραχήλιο πού φέρει ὁ Ἱερεὺς πάνω του, ἀναγνωρίζει ὅτι αὐτό εἶναι τό σύμβολο τῆς χάριτος τῆς Ἱερωσύνης καί κυρίως ὅτι εἰκονίζει τή Χάρη τήν “τελεστική” τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, “τήν ἀνωθεν κατερχομένη”, κατὰ τόν Ἅγιο Συμεὼν Θεσσαλονίκης. Ζεῖ καθημερινά μιὰν ἀλήθεια: ὁ Κληρικὸς περιβάλλεται μέ πνευματικὴ ἐξουσία, χάρη στή θερμουργό παρουσία τοῦ Παρακλήτου, πού γίνεται τό τίμιο ἄμφιό του καί μεταβάλλεται σέ ἁγιασμένο, χαριτωμένο καί καθιερωμένο πρόσωπο. Τοῦτο τό ζεῖ κυρίως ὡς πλήρωμα ὁ χειροτονούμενος. Βλέπει γύρω του τὰ πάντα νά ἀλλοιώνονται, νά παίρνουν παράξενη θωριά κι ἀνερμήνευτη ὄψη. Κυριολεκτικὰ ζεῖ μιὰ μεταμόρφωση τήν ὥρα πού ἡ Ἱερωσύνη σκηνώνει μέσα του καί τόν καθιστᾷ «σκεῦος ἐκλογῆς» (Πράξ. θ' 15), ἀγιοπότηρο ἔτοιμο νά δεχθεῖ τόν Θεῖο Μαργαρίτη. Στέ-

κει σάν μετέωρο ιερό ανάμεσα στον Θεό καί τόν άνθρωπο, στον οὐρανό καί τή γή, έτσι πού ἡ προσευχή του μετουσιώνεται σέ προσευχή τῆς Εκκλησίας, καί συνάμα ἀξιώνεται νά καλεῖ τό Ἅγιο Πνεῦμα «ἐπί τά προκείμενα δῶρα καί ἐπί πάντα τόν λαόν» (Εὐχή τοῦ Καθαγιασμοῦ). Αἰιώνεται μπροστά στό ἅγιο Θυσιαστήριο νά εἶναι ἡ «ζωντανή εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ», κατά τόν ἅγιο Μάξιμο τόν Ὁμολογητή, ἀφοῦ «ὁ ἱερεὺς στέκεται καί ἐκπληρώνει τό ἔργο τοῦ Χριστοῦ ... Λέγοντας ἐκεῖνα πού ὁ Χριστός εἶπε στον Μυστικό Δείπνο», καθὼς μᾶς βεβαιώνει ὁ ἱερός Χρυσόστομος.

Ὁ Ἅγιος Γρηγόριος ὁ Θεολόγος διηγεῖται γιά τόν Παυλίνο, Ἐπίσκοπο Νόλης, τόν ἱεροσταντὸν γιὰ τὴν ἀγάπη πού μοίραζε, τό ἐξῆς περιστατικό: Κάποτε, ἐπειδὴ δέν εἶχε πιά νά δώσει τίποτε, πούλησε τόν ἑαυτό του ὡς δούλο, γιὰ νά ἐλευθερώσει τόν γιὸ μιᾶς φτωχῆς χήρας πού πιάστηκε αἰχμάλωτος. Ἐμεινε, λοιπόν, ὁ Παυλίνος δούλος κι ἐργάστηκε σ' ἓνα περιβόλι, ὥσπου ὁ κύριός του ἀνακάλυψε ποιὸς ἦταν καί τόν ἀφῆσε ἐλεύθερο!

Τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά,

Ὁ Χριστός, ὁ Θεός μας, ἔλαβε μορφή δούλου κι ἐγίνε ὁμοιος μέ μᾶς τοὺς ἀνθρώπους καί φανερώθηκε σάν ἄνθρωπος, ἂν καί ἦταν συγχρόνως τέλειος Θεός. Μά δέν ἀρκέστηκε μόνο σ' αὐτό, ἀλλὰ ἔφθασε μέχρι τοῦ σημείου νά παραδώσει τόν ἑαυτό Του στον Σταυρό γιὰ νά μοιράσει ζωὴ κι ἀνάσταση.

Μά καί ὁ κληρικὸς, στήν καθ' ἡμᾶς Ρωμιοσύνη, δέν ἀρκέστηκε μόνο στό νά δοξολογεῖ τόν Ἀγιοτριαδικό Θεό καί νά διδάσκει τὰ «δικαιώματά» Του, ἀλλὰ ἔφθασε, ὅταν τό ἀπαίτησαν οἱ καιροί, νά διακονήσῃ καί τόν Λαό, γινόμενος σφάγιο ἱερό, ποτίζοντας τό ρᾶσο του μέ δάκρυα καί αἷμα, τόσο δικά του, ὅσο καί τοῦ φιλόχριστου Λαοῦ μας! Αὐτός ὁ Λαός μᾶς θέλει ἀξιους νά «νοστιμίζουμε» τόν κόσμον, νά «φωτίζουμε» τόν κόσμον, ὅπως ὁ Κύριος μᾶς τό ζήτησε, παραλληλίζοντας τοὺς Μαθητές Του μέ τό «ἅλας τῆς γῆς» καί τό «φῶς τοῦ κόσμου» (Ματθ. ε' 13-14)! Τί θά ἦταν αὐτός ὁ κόσμος χωρίς νοστιμιὰ καί φῶς; Σκουπίδι θά ἦταν καί σκοτάδι!

Γονεῖς εὐλογημένοι, παρακαλοῦμε ἐν ὀνόματι τοῦ Σταυρωθέντος Χριστοῦ, μὴ φράζετε τὸν δρόμο στοῦ βλαστάρι σας ποῦ θέλει νὰ ἀνθίσει διακονώντας τὴν Ἀγιατράπεζα!

Καὶ σεῖς παλληκάρια μας, ποῦ ἔχετε τὴν κλίση γιὰ τὸ ράσο, παρακαλοῦμε δεχθεῖτε τὴν πρόσκληση τοῦ Χριστοῦ ποῦ σὰς γίνεται μὲ τὴ δική μας φωνή καὶ διακονήστε Ἐκεῖνον, τὴν Ἐκκλησία Του καὶ τὸν Λαό Του!

Καλὸ κι εὐλογημένο τὸ ὑπόλοιπο τῆς Ἀγίας καὶ Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς!

† Ὁ Ἀθηνῶν **ΙΕΡΩΝΥΜΟΣ**, Πρόεδρος
 † Ὁ Καρυστίας καὶ Σκύρου Σεραφεῖμ
 † Ὁ Μονεμβασίας καὶ Σπάρτης Εὐστάθιος
 † Ὁ Νικαίας Ἀλέξιος
 † Ὁ Νικοπόλεως καὶ Πρεβέζης Χρυσόστομος
 † Ὁ Τερισσοῦ, Ἀγίου Ὁρους καὶ Ἀρδαμερίου Θεόκλητος
 † Ὁ Μακωνείας καὶ Κομοτηνῆς Παντελεήμων
 † Ὁ Κίτρους καὶ Κατερίνης Γεώργιος
 † Ὁ Ἰωαννίνων Μάξιμος
 † Ὁ Ἐλασσώνος Χαρίτων
 † Ὁ Θήρας, Ἀμοργοῦ καὶ Νήσων Ἀμφιλόχιος
 † Ὁ Γόρτυνος καὶ Μεγαλοπόλεως Νικηφόρος
 † Ὁ Αἰτωλίας καὶ Ἀκαρνανίας Δαμασκηνός

Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος
 Ἀρχιμ. Ἰωάννης Καραμούζης

Ακριβὲς Ἀντίγραφον

Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος

Ἀρχιμ. Ἰωάννης Καραμούζης

Ἀρχιμ. Ἰωάννης Καραμούζης

Κοινοποίηση:

Συνοδικὴ Ἐπιτροπὴ Ἐκκλησιαστικῆς Ἐκπαιδεύσεως
 καὶ Ἐπιμορφώσεως τοῦ Ἐφημεριακοῦ Κλήρου

Φωτογραφία: Ραφαήλ Γεωργιάδης, ore.gr